

ESOTERISK ANTROPOLOGI

ATLANTIDERNA, DEL FYRA: DE SENARE UNDERRASERNA

Fjärde underrasen: turanerna

Den turanska eller fjärde atlantidiska underrasen uppstod på kontinentens östkust, söder om de bergstrakter tlavatli befolkade. De flesta av dem levde i mitten av Atlantis, väster och söder om tlavatliområdet, men dessa länder bebodde de gemensamt med tlavatli.

Turanerna var aldrig en ras som helt behärskade moderkontinenten, även om några av deras stammar och grenraser blev mycket mäktiga. De var alltid kolonisatörer, och många vandrade österut.

Under tiden från 800 000 till 200 000 år sedan levde de längre i söder och upptog det land där Marocko och Algeriet nu ligger. De slog sig ned även på de västra och östra stränderna av det centralasiatiska havet. Somliga flyttade ännu längre österut, så att inlands kinesen av idag företer en hyfsad likhet med dem. En liten gren blev senare de brutala aztekerna, som erövrade det sista imperium toltekerna bildade och ersatte det med sitt eget.

Turanerna bildade ett slags feodalsystem, vari varje hövding var suverän på sitt eget territorium och kungen endast var den främste bland jämlikar. Ibland mördade hövdingar rådet sin kung och ersatte honom med någon ur deras egen krets.

Turanerna var oroliga, laglösa, brutala och grymma. Vid vissa tider deltog hela regementen av kvinnor i deras strider.

Toltekerna var till antalet betydligt fler än turanerna och besegrade dem därför ständigt. Turanerna önskade naturligt nog öka sin befolkning. Hövdingarna fann på ett egendomligt råd: de befriade alla män från plikten att försörja sin familj och bestämde att i stället staten skulle försörja kvinnorna och barnen. Detta medförde visserligen att befolkningen ökade men också att äktenskapet avskaffades. Familjebanden och föräldrakärleken förstördes. Detta fick naturligtvis katastrofala konsekvenser, och hela projektet skrotades sedan det således bevisat sin oduglighet. De prövade också och övergav andra socialistiska lösningar av samhällsproblemen.

Under en viss tid experimenterade de med demokrati, varvid de drev denna ohållbara ideologi till vildare excesser än även dagens mest rabiata företrädare föreslagit. Resultaten blev så våldsamma att hela rasen urartade i anarki och kaos. Ända in på 1900-talet bar Kina alltjämt prägeln av den starka reaktion i riktning mot aristokratiskt styre och fasthållande vid traditionella värden som följde på detta kaos.

Turanerna var den första av de fyra senare underraserna, som med en gemensam beteckning kallas de "gula".

Deras språk var en självständig vidareutveckling av tlavatlispråket.

Femte underrasen: ursemiterna

Femte underrasen eller ursemiterna (Laurency kallar dem originalsemiterna) uppstod i det bergsland som nu representeras av Skottland, Irland och något av det omgivande havet. I denna, den minst eftertraktade delen av Atlantis växte och frodades de, varvid de lyckades bevara sin självständighet gentemot stridslustna kungar i söder, ända tills tiden var inne för dem att spridas utanför kontinenten och kolonisera nya länder.

De var obändiga och missbelåtna, låg alltid i krig med grannfolken, i synnerhet med den växande makt som den följande underrasen, sumererna, utgjorde.

De tenderade till ett patriarkalt styrelseskick, och deras kolonister, som mestadels var nomader, antog nästan genomgående denna samhällsform. Under perioden för 800 000 till

200 000 år sedan lyckades de likväl i ett skede bygga ett aktning svårt imperium och bemäktigade sig rent av De Gyllene Portarnas Stad. Till sist fick de likväl ge vika för sumererna, och det slutliga nederlaget skedde för omkring 100 000 år sedan.

Under tiden för från 800 000 till 200 000 år sedan spred de sig både västerut och österut, västerut till det som nu är Förenta staterna, vilket förklarar det semitiska utseende som förefinns hos en del indianstammar, och österut till nordkusten av den kontinent som förenade allt som då fanns av det nutida Europa, Afrika och Asien. De gamla egypterna och några av dessas grannfolk modifierades i viss mån av semitiskt blod. De enda folk som idag är representerar denna underras förhållandevis oblandat är judarna samt kabyllerna i Atlasbergen.

Förutom de nämnda utvandringarna, som skedde spontant, förekom det en utvandring som manun särskilt planerade och ledde. Denna atlantidiska femte underras sammanhänger ju särskilt med femte principen eller manas, mentalmedvetenheten, och det blev därför ur denna ras, som den kärna utvaldes ur vilken den stora femte rotrasen, den ariska rasen, skulle bildas. De utvalda stammarna fick befallning att avskilja sig från alla de andra och leddes att utvandra till sydkusten av det stora centralasiatiska innanhavet, där det första ariska riket grundades. Mer härom i kapitlet om den femte rotrasens bildande och i det om femte rotrasens andra underras.

Semiterna var den andra av de fyra senare, ”gula” raserna men var likväl förhållandevis vita till hudfärgen.

Deras språk var en självständig vidareutveckling av den tolttekiska grundstrukturen.

Sjätte underrasen: sumererna

Den sjätte eller sumeriska underrasen uppstod efter den stora katastrofen för 800 000 år sedan i det land som låg öster om det som återstod av Atlantis, ungefär där Sardinien ligger i dag. Ej långt därefter invaderade de den nu starkt förminskade kontinenten Atlantis. De stred mot semiterna både till lands och till sjöss, och stora flottor sattes in på båda sidor. För omkring 100 000 år sedan besegrade de slutgiltigt semiterna, grundade en dynasti i den semitiska huvudstaden och styrde landet visligen i flera hundra år. Sumererna var ett stort handels-, sjöfarar- och koloniserande folk. Egentligen är sumererna en vilseledande beteckning, då detta namn rätteligen tillkommer en långt senare avläggare av dem, det folk som kallade sig självt engi och babylonierna kallade shumeru.

Sumererna var laglydiga, levde i välordnade samhällen under ett oligarkiskt styrelseskick. Liksom det senare grekiska Sparta hade de ett system med två kungar som regerade i en och samma stad. De gjorde stora framsteg i både astronomi och astrologi.

De spred sig österut och bosatte sig på det som numera är Levantens kuster, nådde ända till nuvarande Arabien och Iran och bidrog till att befolka Egypten. De tidiga etruskerna och punerna eller karthagerna liksom de historiska sumererna i Mesopotamien utgjorde grenar av denna underras, och dagens basker är förmodligen huvudsakligen av sumeriskt ursprung.

För omkring 100 000 år sedan grundade en koloni av invigda Stonehenge i det som då var den skandinaviska delen av Europa men nu är södra England. Prästerna och deras anhängare hörde till en tidig stam av sumererna och var längre, ljusare och långskalligare än urinvånarna, som var av blandad härkomst men mest degenererade ättlingar till moahal. Den grova enkelhet som kännetecknar Stonehenge var menad som en protest mot överdådet och den slösande praktiken i tidens atlantidiska tempel, vari folket dyrkade sina egna avbilder.

Sumererna, som var den tredje av de senare ”gula raserna”, var liksom semiterna förhållandevis vita till hudfärgen.

Deras språk var en vidareutveckling av den tolttekiska grundstrukturen.

Som tidigare nämnts, var alla de atlantidiska språken agglutinerande. I femte rotrasen utvecklade semiternas och sumerernas ättlingar flekterande eller böjande språk.

Sjunde underrasen: mongolerna

Den mongoliska eller sjunde underrasen synes ha varit den enda som inte stod i någon förbindelse med moderkontinenten. Den uppstod i det som i dag är sydöstra Jakutien i östra Sibirien, ungefär på 63 graders nordlig bredd och 140 graders östlig längd, cirka 300 km öster om nuvarande Jakutsk.

Mongolerna var ättlingar i rakt nedstigande led till turanerna, vilka de gradvis trängde undan i största delen av Asien. Mongolerna förökade sig senare kraftigt och utgör än i dag en stor del av mänskligheten, representerade av sådana folk som kineser, japaner och koreaner, medan malajerna är blandfolk med äldre atlantidiska och även lemuriska raser.

Mongolerna var i början ett nomadfolk och representerade en klar förbättring gentemot sina förfäder, de brutala turanerna, och var både mer religiösa och psykiskt mottagligare än dessa. Det styrelseskick de antog förutsatte att det i bakgrunden fanns en suverän som var både politiskt och religiöst överhuvud.

De spred sig med tiden längre österut i Sibirien och vandrade i flera etapper över till Amerika. Den sista av dessa vandringar, den som kitanerna genomförde för cirka 1400 år sedan, har lämnat spår som etnologer alltjämt kan studera i vissa nordamerikanska indianstammar.

Vissa av nutidens finsk-ugriska folk, såsom finnar, ester och ungrare, är blandfolk mellan arier och mongoler.

Mongolerna är den enda atlantidiska underras som alltjämt är i sin fulla kraft, visande sig i deras höga intelligens och välutvecklade samhällsanda. Sannolikt kommer de att nå nya höjder i framtiden, vilket dagens japaner, kineser och koreaner ger anledning att tro.

Utlagt på internet den 28 april 2006.